

[Krag.]

i Landet, ogsaa for Landbruget, og øge Indtjeningsmulighederne. Det viser vort Forslag til en valuta- og handelspolitisk Ordning i Fjor, og det samme viser vort Forslag i Aar. Dette viser ogsaa Urimeligheden i den højtærede Statsministers Tale.

Den højtærede Statsminister var inde paa en nærmere Omtale af Venstres Politik i de senere Aar og lovsang i den Anledning det tidligere Medlem af dette høje Ting Pinstrup senior som en Type, for hvilken den højtærede Statsminister aabenbart havde stor Respekt. Ja, det er de døde, hvem Rosen tilkommer. Der er vist ikke nogen, som den højtærede Statsminister har behandlet med større Haan end den Mand, som han nu, efter at han ikke længere er blandt de levendes Tal, roser saaledes. (Statsministeren [Stauning]: Det tror jeg ikke). Men det tror jeg; det har jeg hørt mange Gange i dette Ting i de Aar, da den højtærede Statsminister i de glade Oppositionsdage svang sig op til Udskældningstaler, som trodser, hvad der nogen Sinde er fremkommet her.

Den højtærede Statsminister vilde i denne Forbindelse hæfte Klassepræget paa Venstre og Liberalismen, og jeg havde den Tilfredshed at konstatere, at den højtærede Statsminister vedkendte sig Socialismens ensidige Klasseformaal, idet den som Hovedopgave havde Varetagelsen af Lønspørgsmaalet. Dette blev yderligere uddybet forleden Dag af det ærede Medlem Hr. Chr. Jensen i en Række korte Bemærkninger, hvori han klarlagde, hvorfor Fagforbundene maatte være socialdemokratiske, nemlig fordi Socialismen var Klassepolitikken. Men paa os skal det ikke lykkes den højtærede Statsminister at hæfte Klassepræget, for hele Verdensudviklingen viser gennem det Aarhundrede, hvor Liberalismen har haft førrende eller blot væsentlig Betydning inden for de forskellige Landes Styre, at der er sket et Fremskridt paa alle Erhvervslivets Omraader, kulturelt og materielt, som intet tidligere Aarhundrede kan fremvise Magen til. Det gælder ude, og det gælder ogsaa herhjemme. Og alle Samfundsklassers Levestandard er derigennem hævet i ganske overordentlig Grad.

Er det ikke saadan, at Næringsloven af 1857, Friheden, er blevet det Grundlag, hvorpaa Erhvervslivet i alle dets Faser er højnet igennem den Aarrække, der siden da er forløbet? Men med Socialismens Vækst, med dens Erobring af Fagbevægelsen gennem den ensidige Løn- og Beskæftigelsespolitik, som udelukkende er baaret

af Klassehensyn og ikke af Samfundshensyn, der begynder denne Frihedsberøvelse, den Tilbagevenden til tidligere Mørketider, den Stækken af Initiativ, den Afløsning af Enkeltansvar med Massemorale, som er Klassestyrets uafrystelige Følgesvend, der begynder den Genindførelse af Merkantilismens Metoder, som det nu synes at Ministeriet Stauning har som Maal helt og fuldt at gennemtvinge her i dette Land, og en Politik, som et vildtført Folk ved det sidste Valg tilsyneladende har sanktioneret. Ja, jeg siger tilsyneladende, for jeg har nemlig den Tillid til den danske Befolkning, at den bliver seende igen. Det kan kun for en Tid lykkes at blinde en Befolkning ved Forkyndelse af den rene Egoisme, og det er efterhaanden ogsaa nødvendigt, at Strømmen vender og gaar bort fra den Politik, for hvilken den højtærede Statsminister er den fornemste Repræsentant, thi ellers vil det være ude med Folkestyret i dette Land. Thi hvad er det i Virkeligheden, som danner Grundlaget for Diktaturets Gennemførelse rundt om i de europæiske Lande? Det er svigtende Retsind i talstærke Kredse i Befolkningen, det er manglende Oplysning, det er Tilsidesættelse af Hensynet til alles Vel, det er Nepotisme og Egoisme, der har været det Grundlag, hvorpaa Diktaturet har kunnet opbygges. Hvor Retsind, hvor Oplysning eller begge Dele har manglet, der har Diktaturet haft sin Grobund, og der har det holdt sit Indtog.

Altsaa nogen Klarhed med Hensyn til Regeringens Program har denne Finanslovdebat ikke givet. Vi har, som sagt, ikke faaet Svar paa en Række af de Spørgsmaal, som er stillet, hverken fra Statsministeren eller fra et betydende Tal af Ministre i øvrigt. Den højtærede Finansminister vilde bestride min Betragtning over Statens løse Gæld og forklarede, at dette, jeg tror, det var Mellemregnskabet, havde hidtil ikke været regnet med ved disse Opgørelser. Ja, det er jo ligegyldigt, om det har eller ikke har, for Finansministeren skylder jo Pengene; det kan ikke nægtes, enten man har taget denne Post med paa den ene eller paa den anden Side af Regnskabet. Naar vi opgør, hvad der skal betales, skal alle Gældsposter med. Derom kan der ikke være Tvivl. Jeg spørger den højtærede Finansminister, som altsaa stillede i Udsigt, naar Forholdene blev gunstige, at et fast Statslaan maatte tilvejebringes: Hvorledes, ser han Muligheden for at faa den løse Gæld ud af Verden gennem et Statslaan samtidig med, at